

LOVNE PASMINE

DONOSAČI-RETRIVERI

Donedavno kod nas ih nije bilo ili se barem nisu koristili u lovu. U posljednje vrijeme primjećuje se njihova veća prisutnost u našim lovištima. To su psi koji se koriste isključivo za donošenje ustrijeljene divljači, posebice iz vode. Kod nas se koriste dvije pasmine donosača i to:

Zlatni retriver - zlatni donosač - engleska je pasmina.

Čvrste je grade, živahan, srednje veličine, visine 50-60 cm, uši su mu viseće, rep mu se ne reže. Dlaka mu je gusta, ravna ili blago valovita i priljubljena uz tijelo, poddlaka gusta, tako da vodu ne propušta. Boje je zlatne, a dopuštene su mu male bijele oznake na prsima.

Labrador retriver - labradorski donosač - engleska je pasmina pasa.

Visok je oko 55 cm. Boja dlake najčešće mu je crna, mrkocrvena ili žuta - može varirati od lisičje crvene do svijetlosmeđe bez ikakvih bijelih oznaka. Dopuštena je samo mala bijela oznaka na grudima. Dlaka mu mora biti jednobojna.

Uporaba retrivera

Kod nas se koriste samo za donošenje ustrijeljene sitne divljači, a posebice u lovištima gdje ima pataka i ostalih močvarica jer im zbog guste dlake ne smeta zima i voda. Zadatak im je da na zapovijed lovca donose ustrijeljenu ili ranjenu divljač.

KRVOSLJEDNICI

Krvosljednici su čvrsti psi, preko 50 cm visine, s relativno teškom glavom, kratke dlake koja je u većini slučajeva jelenje crvene boje, a na glavi, ušima i leđima crno protkana. Za njih je tipično da imaju "puno kože" na glavi koja na Čelu čini nabore i daje psu neki ozbiljan izgled. Uši su im široke, viseće, a rep im se ne skraćuje. Kod nas se upotrebljavaju dvije pasmine krvosljednika i to:

Hanoverski krvosljednik

Nešto je teži, krupniji i zbijeniji; visina: 48 - 53 cm (Ž); 50 - 55 cm (M) Kao i njegov manji potomak, bavarski planinski krvosljednik, hanoferski krvosljednik ima izuzetno osjetljiv nos i sposoban je slijediti trag zaostao za ranjenom životinjom. Ovo je profesionalni pas koji se gotovo uvijek koristi kao tragač i rijetko se drži za društvo, a najčešće ga upošljavaju lovočuvari i lugari da slijede trag ranjene divljači, čak i ljudi. Zbog svog izvrsnog nosa, ova pasmina se može koristiti i slijeđenje neranjene divljači, ali i za slijeđenje krvnog traga.

Bavarski krvosljednik

Nešto je lakši i podsjeća na težeg goniča, a služi više za lov u planinama. Visina: 44 - 48 cm (Ž), 47 - 52 cm (M). Rijedak, osim u rukama profesionalnih lugara i lovočuvara u Njemačkoj te Češkoj i Slovačkoj, ovo je okretan i stravstven sljednik hladnih tragova. Obično radi samostalno s vodičem i često se koristi kad pas slabijih krvosljednih sposobnosti izgubi trag ranjene životinje; kodeks časti srednjoeuropskih lovaca nalaže da se životinja ne smije ostaviti da uginе sama. Obje su njemačke pasmine uzgojene u Njemačkoj.

Uporaba krvosljednika

Zadatak im je da po krvnom tragu slijede ranjenu (nastrijeljenu) krupnu divljač (sve dvopapkare), pronalaze je, pa ako je živa, da je obore ili zaustave i oblažavanjem obavijeste lovca gdje se nalazi. Ako je udljanost prevelika, tako da lovac ne može čuti psa, pas se mora vratiti k lovcu i odvesti ga do divljači. Krvosljednik mora slijediti krvni trag i na povodniku. Mogu slijediti krvni trag star do 48 sati. Obuka krvosljednika je vrlo teška i traje oko tri godine. Po Zakonu o lovu psa obučenog za slijed krvnog traga moraju imati lovišta s krupnom divljači. Važno je spomenuti da se i sve ostale pasmine lovačkih pasa može obučiti za slijed krvnog traga.

ŠUNJKAVCI

Šunjkavci su psi na donjoj granici srednje velikih pasa s visinom u grebenu oko 40 cm. U tu skupinu spadaju:

Koker španijel

Engleska je pasmina dugodlakih pasa s razmjerno težom glavom, vrlo dugim dlakama na ušima koja vise uz glavu, a prema standardu imaju kratko rezane repove. Boja im varira od bijele sa žutim, smeđim i crnim mrljama, a ima ih jednobojnih (crnih i zlatnožutih) i trobojnih. Dlaka im je duga, svilenkasta i valovita.

Špringer španijel

Također je engleska pasmina. Veći je od kokera, a često ga se radi njegovog rada u lovu (stajanje pred divljači) ubraja u male ptičare. Osnovno je bijele boje sa smeđim ili crnim pjegama, ima viseće uši i kratko rezan rep. Po dužini dlake spada u dugodlake pse. U šunjkavce ubrajamo i njemačke prepeličare, koji po svom obliku i dlaci podsjećaju na manje pasmine dugodlakih ptičara. Kod nas su vrlo rijetki.

Uporaba šunjkavaca

Od šunjkavaca se traži, kako im to i ime kaže, da njuškaju oko lovca tražeći divljač, pokreću je s loge, te je kraće vrijeme glasno gone. Uporabljamo ih u lovištima sa šikarama ili teže prohodnim terenima. Pogodni su za lovce koji se teško kreću u lovištu budući da stalno pretražuju teren oko lovca, tj. dižu divljač u blizini lovca. Dakle, oni ne stoje na divljač, ali je mogu donositi (aportirati), a rado idu i u vodu.

PTIČARI

Ptičari su relativno veliki i visoki psi. Visina u grebenu kreće im se oko 58-60 cm. Mužjaci su redovito većeg formata od kuja. Oblik im je kvadratičan, omjer pojedinih dijelova tijela razmjernan. Imaju duge, široke i viseće uši, a repovi se kod nekih skraćuju, a kod drugih ne. Kod kuja se prilikom skraćivanja repa ostavlja jedan kralježnjak više. Boja dlake je u raznih pasmina različita, a isto se tako razlikuje kvaliteta dlake. Ptičare dijelimo na kontinentalne i otočne.

Kontinentalni ptičari su: njemački, francuski, mađarski i češki ptičari. Otočni ptičari su: engleski, irski i škotski ptičari.

KONTINENTALNI PTIČARI

Njemački kratkodlaki ptičar

Riječ je o vrlo skladnom upotrebljivom psu. Ima prilignutu dlaku osnovno smeđe boje ili u kombinaciji smeđe i bijele, odnosno sive. Danas sve više ulazi u modu i uporabu njemački kratkodlaki ptičar crne boje ili kombinirano crne i bijele boje. Može imati bijele plohe ili biti protkan bijelim dlakama i sitnim miješanim mrljicama, pa izgleda kao mramorast. Repovi im se režu na dobru širinu muške šake. To je kod nas najčešće korišten lovački pas ptičar.

Njemački oštrodlaki ptičar

Po građi tijela se ne razlikuje od kratkodlakog, samo mu je dlaka oštra tvrda i nepotpuno prilignuta, a po boji je osnovno smeđe ili sivo-smeđe boje. Mora imati duže dlake

na glavi - obrve, brkove i bradu. Radi guste podlake lakše podnosi zimu. Repovi im se skraćuju kao kod kratkodlakog.

Veliki minsterlender

Potječe iz Njemačke pokrajine Westfalije, duge dlake, boja mu je crno-bijela, s gustim točkama crne boje. Na gornjem dijelu tijela dlaka je duga 3-4 cm, na vratu i donjem dijelu tijela nešto dulja. Kod nas ga ima vrlo malo.

Mali minsterlender

Također je dugodlaki ptičar s porijeklom iz Njemačke pokrajine Westfalije. Niži je od velikog minsterlendera (48-56 cm), boja smeđa s bijelom, hrđasto smeđa, dopuštene su svijetlo-smeđe oznake na gubici i iznad očiju. Traži divljač u galopu i ima priličan radijus rada. Zbog svoje ljepote, gipkosti i prijaznosti sve brojniji je u našoj domovini.

Češki fousek

Taj pas svojim izgledom podsjeća na njemačkog oštrodlakog ptičara, a svestrano je upotrebljiv za rad u polju, šumi i vodi. Boja mu je tamnobijela s kestenjastim plohama ili kestenjasta i poprskana po prsima i na donjem dijelu prednjih nogu, a može biti i smeđa bez oznaka. Kod nas je vrlo rijedak. Osim ovih ptičara, u Europi se koriste kratkodlaki vajmarac, dugodlaki vajmarac, brako italijano i dugodlaki njemački ptičar.

Grifon

Francuski je oštrodlaki ptičar, a po vanjštini se malo razlikuje od njemačkog oštrodlakog ptičara - ima bujniju i mekšu dlaku na glavi. Kod nas ga ima malo.

Epanjel breton

Francuski je ptičar, manjeg je formata, visine do 50 cm, duge dlake, osnovno bijele boje s narančastim, smeđim ili crnim mrljama. Crna njuška u pasa s narančastim mrljama nije dozvoljena.

Mađarska kratkodlaka vižla

Podsjeća po obliku na njemačkog kratkodlakog ptičara ili poentera jer joj oblik nije sasvim ustaljen. Žute je boje poput pšeničnog zrna. Uši su joj viseće, duge, a rep se skraćuje samo malo na vrhu tako da ostaje znatno duži nego kod njemačkog kratkodlakog ptičara (ostaje 4/5 dužine repa). U vižle ima krvi našeg posavskog goniča pa stoga često i podsjeća oblikom pomalo i na tog psa.

Mađarska oštrodlaka vižla

Po građi tijela, boji i uporabljivosti jednaka je kratkodlakoj vižli, samo joj je dlaka oštra - dakle nešto duža, malo stršeća i tvrda nego ona u kratkodlake vižle.

Uporaba ptičara

S ptičarima lovimo pernatu divljač i zečeve. Od ptičara se traži da u vidnom polju lovca traži divljač, a kad je nađe, mora stati kao ukopan okrenut tijelom, glavom i njuškom u smjeru divljači i na taj način pokazati lovcu da je našao divljač. To nazivamo označivanje divljači (lovci kažu i ferma, markira ili štela) ili kažemo da pas stoji. Pri označivanju (fermanju, markiranju) divljači mnogi ptičari podignu i prednju nogu. Lovac mora sam dići ili pokrenuti divljač. Za to vrijeme pas mora biti miran, a na zapovijed lovca - donesi divljač (aport), pas mora donijeti ustrijeljenu divljač, a ako je ranjena, mora je potražiti i također donijeti lovcu. Donošenje divljači pas mora obaviti tako da je donese do lovca, na zapovijed sjedne i lovac mu iz gubice uzme divljač i očisti mu gubicu od perja ili dlake. Na isti način ptičar donosi divljač i iz vode. Iznimno na terenima gdje lovac ne može sam dići divljač dozvoljeno je da na zapovijed lovca pas digne divljač.

OTOČNI PTIČARI

Poenter

Po obliku podsjeća na lakog njemačkog ptičara, ali ima puno izrazitije i plemenitije oblike. Ima tipičnu glavu s jako izraženim stopom. Drži se da od svih ptičara ima najbolji nos (njih), vrlo je temperamentan i izdržljiv. Uši ima dugačke i viseće, a rep se ne skraćuje. Najčešće je bijele boje s crnim, smeđim ili narančastim pjegama, ali su dozvoljene i druge boje, kao crna, mramorasto prošarana, boja limuna i slično. Visok je 60-68 cm.

Engleski seter

Dugodlaki je engleski ptičar visok 63-65 cm, osnovno je bijele boje s crnim ili smeđim mrljama. Može biti i trobojan. Uši su obilno odlakane, dosta duge, viseće, a dugodlakavost je naročito izražena na donjoj strani vrata, donjem dijelu tijela i repa (zastavica) te na stražnjim stranama nogu. Vrlo su lijepi psi. Rep ostaje prirodno dugačak.

Irski seter

Dugodlaki je ptičar, posve sličan engleskom seteru, ali je izrazito mahagonij crvene boje. Po lovnim kvalitetama zaostaje za poenterom i engleskim seterom, a radi svoje ljepote često je u nelovačkim rukama. Uši su mu viseće, rep se ne skraćuje.

Gordon seter

Dugodlaki je škotski ptičar. Po obliku i kvaliteti dlake kao i po radnim sposobnostima odgovara engleskom seteru, ali je uvijek isključivo crne boje s rđavo - smeđim paležom. Uši ima duge i viseće, a rep se ne skraćuje.

Uporaba otočnih ptičara

Za razliku od kontinentalnih ptičara, otočnim ptičarima se ne režu repovi. Uostalom po preporuci FCI-a ne kažnjavaju se ni kontinentalni ptičari kojima nije odrezan rep.

Kontinentalni ptičari traže divljač kratko pred lovcem, na puškomet i kad stanu, stanu vrlo blizu divljači (3-5 m). Otočni ptičari imaju veliki radijus kretanja pa se posebice dobro koriste lovištima gdje ima malo divljači. Kad je nađu, označe divljač na 15 i više metara, naročito uz povoljan vjetar.

Kontinentalne ptičare koristimo u lovištima gdje ima više divljači što ne znači da s otočnim ptičarima ne možemo loviti u lovištima s puno divljači, posebice ako je riječ o trčkama.

JAMARI

Jamari su mali psi, oko 40 cm visine, a osnovni zadatak im je rad u jamama. Osim u jamama, mogu se koristiti i za lov na zemlji i to kao goniči ili šunjkavci. Kod nas se koriste u lovu sljedeći jamari:

Jazavčari

To su psi niskih nogu. Dužina tijela im je znatno veća od visine (visina 25-30 cm). Ima ih u raznim bojama, od bijele sve do crne, no najčešće su crni s paležom ili u raznim nijansama žute i smeđe boje. Prema kvaliteti dlake dijelimo ih na kratkodlake, oštrodlake i dugodlake. Razlika je samo u dlaci, dok im je grada tijela podjednaka. Kod nas su zastupljene sve tri pasmine, dok se u lovu koriste kratkodlaki i oštrodlaki, Međusobno križanje ovih pasmina nije dozvoljeno. Uške su im duge, viseće i prilegnute, prednjim dijelom uz lice. Rep se ne skraćuje. Ima i manjih primjeraka jazavčara koji imaju isti oblik kao normalno razvijeni jazavčari, samo su u cijelosti sitniji. Takve pse nazivamo patuljasti, a još sitnije primjerke kuničari, jer se njima love divlji kunići. Kod nas ih nema.

Foksterijeri

To su psi jamari visoki 37-38 cm, kvadratičnog oblika tijela. Pretežno su bijele boje sa smeđim ili crnim pjegama, a mogu biti i trobojni. Uške su im kratke i preklopljene u obliku obrnutog slova V, a to znači da im stoje djelomično prema gore s naprijed i prema dolje preklopljenim vrhom. Repove im se skraćuje tako da ostaju dugi za širinu muške šake (12-15

cm). Foksterijeri mogu biti kratkodlaki i oštrodlaki. Oštrodlakim psima se posebnim načinom šisanja (trimanjem) skraćuje dlaka na nekim dijelovima tijela pa ih to čini vrlo dopadljivim. Kod nas za sada ima samo oštrodlakih foksterijera. Ovi psi su u lovištu pokretljiviji od jazavčara zbog nešto viših nogu, a od njih se traži da idu i u vodu te ustrijeljenu divljač donose iz vode, dok jazavčari ne moraju u vodu.

Lovni terijeri

Uzgojeni su od foksterijera pa im je građa tijela i veličina podjednaka. Lovni terijeri imaju nešto zaobljenije oblike (lovačkije), a dlaka im mora biti uvijek manje ili više oštra, a iznimno je dopuštena i kratka, ali tvrda i strunasta dlaka. Uske su im preklopljene, kao foksterijera, a repovi se također skraćuju za širinu muške šake. Boja dlake kreće se od svijetložute, preko rđavo smeđe do potpuno crne sa smeđim paležom (paleži su smečkaste dlake na gubici, nad očima, na donjim dijelovima tijela te oko šupka i na šapama) ili na smeđoj podlozi nose crni plašt. Bijela boja nije dozvoljena, osim gruške bijelih dlaka na grudima. Visoki su do 40 cm. U radu se od lovnih terijera zahtijeva isto što i od ostalih jamara, odnosno foksterijera, a kako su odgojeni isključivo u lovne svrhe, to se od njih traži više oštine u jamama i u lovu na divlje svinje.

Uporaba jamara

Psi jamari u radu pod zemljom moraju ulaziti u lisičje jame i jazbine jazavaca i po mogućnosti ih zadaviti i izvući. To im rijetko uspijeva, pa je vrlo dobar rad tih pasa, ako zvjerku istjeraju iz jame lovcu pred pušku ili zadržavajući zvjerku u jami lajanjem, omogućće lovcu iskapanje. U radu nad zemljom traži se od tih pasa da u primjerenosti udaljenosti od lovca traže, pronalaze i glasno gone (lajanjem - štektanjem) divljač. Pas mora oglasiti i najaviti svježi trag divljači, a da je i ne vidi, kao i pronaći divljač koja je ranjena odbjela i uginula, te oblaivanjem pokazati mjesto gdje divljač leži. Psi koji daju glas već na svježem tragu, a da ne vide divljač zovu se slijedoglasni i više su cijenjeni od onih koji se oglase tek kada ugledaju divljač, a koji se zovu vidoglasni. Ima još čitav niz malih pasa koji se koriste kao jamari u drugim zemljama, ali ih kod nas nema, osim rijetkih primjeraka škotskog terijera (crn sa stojećim ušima), ili velškog terijera (vrlo sličan lovnom terijeru smeđe boje s crnini plaštom).

PSI GONIČI (VI. FCI skupina)

Alpski brak jazavčar

Hrvatsko ime: Alpski brak jazavčar

Službeno ime (FCI): Alpine Dachsbracke

Originalno ime: Alpenländische Dachsbracke

Nadimak: Alpenländisch-Erzgebirgische, Dachsbracke, Österreichische Dachsbracke, Basset des Alpes, Alpski jamar

FCI No: 254

Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)

Sekcija: Krvosljednici (Tragaci po krvi)

Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Austrija

Visina: 34cm - 42cm

Težina: 15-18 kg

Alpskog brak jazavčara, pasminu koja je član obitelji goniča koji love njuhom, najviše cijene lovci u njihovoj rodnoj Austriji zbog iznimne sposobnosti psa da slijedi hladan trag. Ovaj pas sličijazavčaru, no ima duže noge i tijelo. Iako se ovi psi rijetko mogu naći u drugim dijelovima svijeta, pasmina je priznata još od 19. stoljeća. Pas se obično koristi za pronalaženje i lov na ranjene jelene, te za praćenje kunića, lisice i vepra.

Stoljećima je ovaj mali ali čvrsti i mišićavi pas bio poznat kao odličan lovac. U lovu je alpski brak jazavčar neumoran i pouzdani lovčev pomagač. Pas je snažan, posjeduje veliku izdržljivost, kao i dobar glas kojim lako ukazuje na položaj plijena. Prvobitno nastao u alpskom području kao lovački pas, ovaj se pas može lako prilagoditi na rad na teškom terenu. Osim njegovih izvrsnih lovačkih sposobnosti, on je također odan i pouzdan pratitelj. Zbog svojih posebnih kvaliteta, zaradio je naziv "višenamjenski pas alpskih lovaca".

Alpskog brak jazavčara najviše su držali lovci, no posljednjih godina našao je novu ulogu. Sada se može vidjeti u domovima kako stražari nad vlasništvom i postaje nježan i privržen drug u igri s djecom. Ovo su neustrašivi psi koji su izvrsni stražari. Poznato je da su jako prijateljski nastrojeni prema članovima obitelji, no na oprezu i puni nepovjerenja prema strancima. Pas je relativno malen, no voli lajati i uživa u tome, što služi za odvratanje uljeza. Većinu inteligentnih pasmina lako je odgajati. Alpski brak jazavčar jako je inteligentan, no posjeduje vlastiti način razmišljanja i ponekad može biti vrlo tvrdoglav. Iz tog razloga, odgoj

ovog psa može biti pravi izazov. Da bi ga odgojio, vlasnik mora biti čvrst, ali nježan i blag, jer će oštre riječi učiniti psa još jogunastijim.

Bosanski oštrodlaki gonič – Barak

Hrvatsko ime: Bosanski oštrodlaki gonič - Barak

Službeno ime (FCI): Bosnian coarse-haired Hound - called Barak

Originalno ime: Bosanski oštrodlaki gonič - Barak

Nadimak: Ilirski gonič, Chien courant de Bosnie a poil dur - dit Barak, Bosnischer Rauhaariger Laufhund - genannt Barak, Bosnian coarse-haired Hound - named Barak, Sabueso de Bosnia de pelo duro - llamado Barak

FCI No: 155

Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)

Sekcija: Goniči

Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Bosna i Hercegovina

Visina: 46cm - 56cm

Težina: 16-24 kg

Barak spada u grupu goniča. Zajedničko svojstvo svih pasa ove skupine je da gone divljač i da je, ako je to potrebno, sprečavaju u daljnjem bijegu, te tako lovcu pružaju priliku da je ubije. Za pse, koji gone divljač štekćući, u našim je krajevima bio udomaćen naziv brakirci, prema njemačkom i nizozemskom nazivu *Bracke*. Na svim ostalim jezicima nazivaju se analognim imenima: francuski - braque, italijanski-bracco, tj. ptičar. Slavni predač goniča je pas sv. Huberta, pas s kojim je Hubert lovio u sedmom stoljeću. Ovu pasminu uzgajali su hercegbosanski velikaši. Bila je poznata i opisana u europskoj kinološkoj literaturi već krajem 19. stoljeća. Vrlo je cijenjen i ustaljenog uzgoja. Pored toga, smatra se da ime barak potiče od turske riječi barak, što u prijevodu znači kostrušavi ili oštrodlaki ker. Samo ime ker, u prijevodu sa turskog jezika znači pas koji se oglašava kada goni divljač - gonič. Surove hercegbosanske planine su dom nizu divljih

životinja, kao što su, zečevi, lisice, i divlje svinje. Lovci, u želji da stvore uspješnog goniča, stvorili su ovu pasminu u devetnaestom stoljeću. Njegova otporna i oštra dlaka mu nudi izolaciju i protekciju protiv surove klime. Bosanski oštrodlaki gonič je žilav, hrabar, živahan, i uporan. Ima tipične karakteristike jednog goniča, i sa svojim dubokim glasom također je dobar čuvar. Dobro se odnosi prema djeci i ostalim psima. Raduje se aktivnostima, voljno spava napolju i rijetko ujeda. Visina na grebenu bi trebala biti negdje oko 45-56 cm. Tijelo bi trebalo biti skoro kvadratično, mišićavo i sa dobrim kostima. Bosanski goniči imaju široku glavu sa ravnom i trokutastom lubanjom, uši koje nisu previše dugačke, vise blizu glave i nemaju nikakvih prijevoja. Dlaka treba da bude oštra sa gustom poddlakom i kudravog izgleda.

Ranije je bio poznat kao Ilirski gonič, a pasmina je priznata 1965. pod imenom Bosanski oštrodlaki gonič - barak.

Crnogorski Planinski Gonič

Hrvatsko ime: Crnogorski Planinski Gonič (Alpinac)

Službeno ime (FCI): Montenegrin Mountain Hound

Originalno ime: Crnogorski Planinski Gonič

Nadimak: Crnogorski gonič, Crni gonič

FCI No: 279

Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)

Sekcija: Goniči

Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Crna Gora

Visina: 46cm - 56cm

Težina: 20-25 kg

Crnogorski planinski gonič je rijetka pseća pasmina iz planinskoga dijela jugoistočne Europe. Crne i žućkastosmeđe boje i glatke dlake, psa su u prošlosti zvali crnim goničem. Sa sigurnošću možemo reći govoriti o zajedničkom porijeklu većine goniča iz jugoistočne Europe. Crnogorski planinski gonič je visine 46 do 56 centimetara i težine od 20 do 25 kilograma. Temeljni zadatci za njegovu primjenu su lov na lisice i planinske zečeve (*Lepus timidus*) te manju divljač, iako ni veće životinje nisu isključene kao što su jelenska divljač i divlji vepar. Pasmina je ranije bila poznata pod imenom Jugoslavenski planinski gonič,

Međunarodni kinološki savez je odlučio o današnjemu imenu 15. srpnja 1997. Prve norme za ovu pasminu potječu iz 1924. godine, vrlo nalikuje Austrijskomu kratkodlakomu goniču. Ovaj gonič ostvario je prvo službeno priznanje 8. svibnja 1969. u Varšavi. Američka udruga za rijetke pasmine smatra Crnogorskoga planinskog goniča ugroženom pasminom. Zadnji prijevod na engleski jezik načinjen je 7. kolovoza 1998. godine. U Sjedinjenim Američkim Državama postoji vrlo gledana politička emisija u kojoj voditelj ima čarapku u obliku psa. Voditelj kao trbuhozborac daje glas čarapku koji se zove Triumph, the Insult Comic Dog (hrvatski: Triumph, uvrjedljivi pas šaljivac). U televizijskoj emisiji žanra političke satire Late Night with Conan O'Brien (1993-2009.) lutak (čarapko) je bio jasno određen kao Jugoslavenski planinski gonič i govorio je engleskim jezikom sa slavenskim izgovorom (vjerojatno ruskim).

Istarski kratkodlaki gonič

Opis ove pasmine nađen je u pisanim dokumentima već u 14. stoljeću, a njegovo postojanje potvrdio je i đakovački biskup, Petar Bakić, u 17. stoljeću. Najstariji slikovni zapis predstavlja freska u crkvi Sv. Marije u Beramu (kod Pazina), koju je naslikao majstor Vincent iz Kastva 1474. godine. Kratkodlaki istarski goniči bili su prvi put izloženi na izložbi pasa 1866., a u katalogu su bili navedeni kao "istarski goniči". Prvi upisi u rodovnu knjigu datiraju iz 1924. FCI je priznao pasminu 1949., a prvi standard je objavljen 1973. Plemenitog izgleda, snježnobijele boje sa žutim ili narančastim oznakama, kratke, tanke dlake i duge, suhe i uske glave. Tijelo je vitko s prilično tankim repom blago zavijenim prema gore. Glas mu je visok, zvonak i ustrajan.

Istarski oštrodlaki gonič

Najstariji opis istarskog oštrodlakog goniča može se naći u kronikama đakovačkog biskupa, Petra Bakića, koji je također zabilježio da je tu pasminu prvi put opisao đakovački kanonik, Petar, 1374. godine. Prvi put su izloženi 1910., a prvi put su upisani u hrvatsku rodovnu knjigu 1924. FCI je priznao pasminu 1948., a prvi standard je objavljen 1969. Njegovo tijelo je čvrste građe i snažnog kostura. Snježnobijele je boje sa žutim i narančastim oznakama, dlaka mu je duga i oštra. Duga glava s bujnim obrvama koje naglašavaju njegov ozbiljan, čak mrki izraz, no u njegovim očima može se primijetiti mnogo odanosti. Rep je debeo i blago zavijen prema gore. Njegov intenzivan glas je srednje visine, no često dubok.

Njegova povijest jednaka je onoj kratkodlakog istarskog goniča, ali kako su psi s nakostriješenom dlakom općenito manje cijenjeni, njegova je ikonografija u riječi i slici vrlo ograničena. Istarskog oštrodlakog goniča detaljno je opisao B. Laska 1896. i 1905. godine. Ovi oštrodlaki goniči prodavali su se u Istri u području Pazina i Buzeta pod imenom "BARBINI". Za vrijeme Prvog svjetskog rata ova je pasmina gotovo izumrla. Od 1924. godine ovi psi su se upisivali u Hrvatsku rodovnu knjigu. FCI je priznao pasminu godine 1948., a prvi standard potječe iz godine 1969.

Posavski gonič

Hrvatsko ime: Posavski gonič
Službeno ime (FCI): Posavaz Hound
Originalno ime: Posavski gonič

Nadimak: Chien courant de Posavatz, Posavatz-Laufhund, Posavaz Hound, Sabueso de Posavaz, Posavac, Posavatz Hound, Posavina Hound, Posavski Gonic

FCI No: 154

Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)

Sekcija: Goniči

Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Hrvatska

Visina: 43cm - 59cm

Težina: 16-20 kg

Posavski gonič je srednje velik gonič čvrstog je tijela temeljne pšenično rumene boje u svim nijansama. Bijele oznake trebaju biti do 1/3 temeljne boje. Na glavi su u obliku cvijeta, pruge ili liske. Obično ima bijeli okovratnik, bijele grudi, trbuh donje dijelove nogu i vrh repa. Glava duga, lubanjski je dio zaobljen s izraženom zatiljnom kosti. Nos i oči tamne do smeđe. Uši priljubljene, tanke, dosežu do usnog kuta. Zubalo potpuno i škarasto. Leđa ravna, sapi blago zaobljene, hod ravnomjeran. Dlaka čvrsta i gusta, na donjoj strani bedara, trbuha i repa neznatno duža.

Posavski gonič pripada rijetkoj hrvatskoj autohtonoj pasmini lovačkoga psa. Spada u skupinu kratkodlakih goniča. Uzgaja se još od 16. stoljeća i to posebno na prostoru sisačke Posavine. Najstariji pisani dokumenti o toj pasmini potječu iz dalekog 14. stoljeća i čuvaju se u akovačkoj biskupiji. Dobar, vrlo otporan gonič, naročito za lov na zeca i lisicu. Može se upotrebljavati i kao krvosljednik. Njegova čvrsta konstitucija pogodna je za lov u prostranim šumskim područjima Posavine s mnogo šiblja.

Posavski gonič ima smiren temperament, ali još uvijek dovoljno živ da ne bude previše trom pri gonjenju. Pri traženju koristi se isključivo njuhom. Radi nešto sporije od istarskog kratkodlakog goniča. Pri radu ne gubi kontakt s lovcem iako goni dosta daleko od divljaci. Vrlo je poslušan i sam se nakon gonjenja vraća lovcu. Javlja se srednje visokim glasom.

Može se podjednako dobro koristiti u gorskim šumovitim predjelima kao i u kamenjaru. Najbolji je za lov na zečeve lisice i divlje svinje.

Kako služi za lov kao gonič, ne smije biti previsok niti pretežak. Mužjak je visok od 46 do 58 centimetara, a ženka u prosjeku 46 centimetara. Trup mu je za 11 do 13 centimetara dulji od visine grebena. Čvrstog je tijela i guste i čvrste dlake. Temeljna boja mu je pšenično-žuta, a može se kretati do pšenično-rumene. Bijela boja javlja se na glavi u obliku lise, na grlištu, na šapama i vrhu repa. Nos i oči su mu tamni, a resi ga začuđen pogled, pokretljivost i brzina, glasanje zvonkim, jasnim i visokim glasom.

Naziv posavski gonič dobiva 1959. Standard mu je priznat 1955. (važeci iz 1969.) , a potvrđen 2003. godine. Iznimno je cijenjen u Hrvatskoj i Bosanskoj Posavini zbog brzine i pokretljivosti, a posebno zbog poslušnosti i privrženosti gospodaru.

Slovački gonič

Hrvatsko ime: Slovački gonič
Službeno ime (FCI): Slovakian Hound
Originalno ime: Slovenský Kopov
Nadimak: Slovak Hound, Black Forest Hound

FCI No: 244
Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)
Sekcija: Goniči
Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Slovačka
Visina: 40cm - 50cm
Težina: 15-20 kg

Slovački gonič, Slovensky Kopov i crni šumski gonič su nazivi za psa srednje veličine i pravokutnog tijela, prilično velikom glavom i crnom dlakom s paležom, koja mu daje elegantan izgled. Ova pasmina ima puno sličnosti s crnim goničem rakuna s paležom iz Sjedinjenih Država zbog svoje dlake crne boje s paležom. Kad se malo bolje pogleda, vidljivo je kako je slovački gonič prilično manja, ali snažnije građena pasmina. Zemlja porijekla ove pasmine je Slovačka i to je jedina domaća pasmina goniča pomoću njuha. Crni šumski gonič je najčešće viđen u Europi, iako ga se rijetko viđa u drugim dijelovima svijeta. Slovački gonič je čvrsta radišna pasmina, koja je također poznata po svojoj snazi i izdržljivosti. Pasmina je prvotno nastala za lov na veprove. Ovaj uporni lovac slijedit će miris satima; zapravo, smatra ga se specijalistom za veprove pošto je, za razliku od bilo kojeg drugog lovačkog psa koji će loviti raznovrstan plijen, vepar jedini plijen kojeg on lovi. Lovačke sposobnosti i temperament ove pasmine mogu se usporediti s karakteristikama popularnijeg bigla, lisičara i zečara. Slovački gonič i dalje intenzivno lovi u slovačkim planinama, no pronašao je još jedno zanimanje pozornog i marljivog stražara, te privrženog i odanog pratitelja. Pas posjeduje urođeno nepovjerenje prema strancima. Reagira na napad i brz je u obrani, posebno ako je izazvan i zaista je pouzdan čuvar. Slovački gonič je odan, dopadljiv i miran-ali samo ako je dobro odgojen i socijaliziran. To je pas snažne volje, a s mužjacima je još teže i nikad se neće podrediti slabom vlasniku. Čvrsti trening poslušnosti i socijalizacija su nužni za ovu pasminu.

Srpski gonič (Balkanaski gonič)

Hrvatsko ime: Srpski gonič

Službeno ime (FCI): Serbian Hound

Originalno ime: Srpski Gonič

Nadimak: Serbische Bracke, Balkan Hound, Balkanski gonič, Balkanac

FCI No: 150

Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)

Sekcija: Goniči

Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Srbija

Visina: 44cm - 56cm

Težina: 20-25 kg

Srpski gonič je u svojim počecima bio poznat kao Balkanski gonič, te je izuzetno cijenjen u Srbiji i Crnoj Gori zbog svojih izvanrednih lovačkih sposobnosti. Osim što posjeduje dobar njuh i prodoran glas, ovaj je gonič uporan i neumoran lovac. Srpski gonič traži, slijedi i lovi jelene, lisice, zečeve i kuniće. Ovi psi love individualno, kao i u čoporu. Srpski gonič je pas srednje veličine i robusne građe. Ova pasmina je visoka između 43 i 53 centimetara i ima prosječnu težinu od 20 kilograma. Kratka, glatka dlaka je prilično oštra na dodir i fine je crvene, odnosno *tan* boje. Crni plašt na leđima dodatno naglašava ljepotu ovog psa.

Srpski gonič je lovac i kroz cijelu njegovu povijest slovio je za sposobnog lovačkog partnera lovcima. Njegova upornost je jedan od razloga zbog kojega ga cijene njegovi vlasnici. Za njega loše vrijeme i težak teren nikad neće biti prepreka u pronalaženju plijena. Ova pasmina stvara čvrstu vezu sa svojim gospodarom i kada ne lovi, preuzima drugu ulogu - ulogu živahnog i privrženog pratitelja. Srpski gonič je živa i vedra pasmina, koja teži stabilnom odnosu sa svojom ljudskom obitelji. Vrlo su inteligentni i poslušni, pa ih je lako trenirati. Lako ih je naučiti i male trikove, jer imaju želju ugoditi gospodaru i dobri su učenici. Ako je potrebno, mogu biti dobri stražari. Uvijek su pozorni i neće propustiti obavijestiti obitelj o prisutnosti uljeza. Srpski gonič je prirodno zdrava pasmina. Nema urođenih genetskih bolesti kojima su sklони, a njihov je očekivani životni vijek između 12 i 14 godina.

Srpski Trobojni Gonič

Hrvatsko ime: Srpski trobojni Gonič

Službeno ime (FCI): Serbian Tricolour Hound

Originalno ime: Srpski Trobojni Gonič

Nadimak: Serbian Tricolour Hound, Dreifarbige Serbische Bracke, Balkan Hound, Balkanski gonič, Balkanac, Jugoslavenski trobojni gonič, Balkanski trobojni gonič, Dreifarbiges Serbisches Laufhund

FCI No: 229

Grupa: VI. FCI (Goniči tragači po krvi i srodne pasmine)

Sekcija: Goniči

Namjena: Pas za lov

Zemlja porijekla: Srbija

Visina: 44cm - 55cm

Težina: 20-25 kg

Srpskog trobojnog goniča smatra se jednom od najrjeđih postojećih vrsta. Ova pasmina je jedan od tri vrste goniča razvijenih na području bivše Jugoslavije. Prije raspada Jugoslavije, pasmina je bila poznata pod nazivom Jugoslavenski trobojni gonič. Od samog nastanka, ovi se psi koriste kao lovački pratitelji. Oni su nemilosrdni lovci na sitnu divljač poput lisica i kunića. Zbog njihove snage i neustrašive naravi, također ih koriste za lov na veprove, divlje svinje i drugu krupnu divljač. Za razliku od drugih goniča koji love na uzici, ovoj pasmini lovci dozvoljavaju da trči slobodno i samostalno traži plijen. Ovaj nezavisni lovac nikad neće pokleknuti pred teškim terenom. U potrazi za plijenom koristi svoj izvrstan osjećaj njuha, a prodornim će glasom izvijestiti lovca kada ga pronađe. Nažalost, ovaj uporni i neumorni lovac nije poznat među lovnim entuzijastima u drugim zemljama, pa je tako ova rijetka pasmina relativno nepoznata u drugim dijelovima svijeta. Sve tri pasmine spomenutih goniča razvile su se iz goniča feničanskih trgovaca i imaju gotovo identična obilježja, pa ih često pogrešno identificiraju kao istu pasminu. Ono što srpskog trobojnog goniča razlikuje od preostale dvije pasmine je bijela oznaka na prsima, koja naglašava upečatljivi dojam duboko crvene dlake u podlozi i crnog plašta. Lijepi izgled, kao i uravnotežen i nježan temperament, razlog su zbog kojeg se posljednjih godina ova pasmina razvila u odanog i privrženog pratitelja. Općenito govoreći, lovni goniči nisu najbolji pratitelji, budući da posjeduju tvrdoglavost kao tipično obilježje goniča. Međutim, srpski trobojni gonič je jako inteligentan i poznat po svojoj spremnosti da ugoditi. Ovi su živahni

goniči poznati po malim trikovima kojima uveseljavaju obitelj.
Ono zbog čega je ova pasmina najviše cijenjena su izuzetne lovačke sposobnosti i nježna i
privržena priroda.

IZVOR: http://www.vauvau.net/index.php?option=com_alphacontent&view=alphacontent&Itemid=283